

MÉHÉSZETI KÖZLÖNY

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZ-EGYESÜLET HIVATALOS LAPJA

Felelős szerkesztő:
TÖRÖK BÁLINT
az EME tb. alelnök—főtitkára.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
C L U J,
Str. Regală Nr. 16.
Telefon 21-58. sz.

Szerkesztő:
SEYFRIED FERENC
az EME titkára.

Inseris la Onor. Tribunal Cluj, sub Nr. matr. 8. // Bejegyezve a cluji Törvényszéknél, 8. sz. alatt.

Válságos helyzetbe hozta a csikmegyei méhészeket a mézharthatból gyűjtött méz.

Irta: Blénessy Károly.

Szép reményekkel indult Csíkban az idén a méhészet. A méhész testvéreink nagy előkészületeket tettek a rekord termésnek ígérkező mézhozam fokozhatása érdekében. Ha nem tudtak bölcsőt nyújtani a születendő nemzedéknek, — elfogytak tartaléklépjük — gyártották, vásárolták a múltépet, melyet mint kincsét adtak be a napról-napra erősödő családoknak. Ma kezdték, holnap már ki is volt építve és meg is hordva csillogó nedvvel, vagy láthattak a sejtek fenekén fekvő fehér vonalakat a születendő új nemzedék letéteményeseként. Anynyira teltek az egyes cellák költőtérben és mézkamrában egyaránt, hogy akinek nem volt magának múltépe, az kapkodhatott fűhöz, fához, szaladgálhatott ide-oda, de nem tudta beszerezni azt.

Kezdték megjelenni a hatalmas rajok, melyeknek munkásai ahogy építkeztek, úgy meg is töltötték sűrű, sejtekből ki nem loccsanó nyúlos anyaggal azt. Az első rajoknak anyái nem volt hova fiasítsanak, hiszen alig akadt ezen célra rendelkezésre álló sejt.

Sokan már azon tételődtek, honnan és mi módon lehetne ideig-

lenesen is alkalmas edényekről gondoskodni a soha nem hallott és nem látott nagy rekordtermés elhelyezésére.

A már-már szertelen rajzás csak a pörgetőgép igénybevételével látszott megállíthatónak, pedig a színültig meghordott lépek még fedellenek. No adtál ugyan áldást Úram, de nincs köszönet benne. A sulyos lépek bármily gyorsvonat-szerűleg repültek is, a centrifugális erő semmi hatást sem gyakorolt rájuk és suly szempontjából vizsgálva úgy jöttek ki a gépből, miként belekerültek. Törés, roncsolás azonban akadt bőven.

Kezdetben az volt az általános nézet, hogy ezen csapás csak az erdőkben levő méhészeteket sújtotta, a mogyorófákat okolván, de a pörgetőgép munkába vétele a községek belterületén elhelyezett, az erdőtől távol levő méhészetek tulajdonosait is a szomorú valóságra ébresztette. A bődönök üresen maradtak. Jövőben nem lesz múltéphiány.

Megkezdődött az ide-oda szaladgálás. Mi tevők legyünk? Pompáznak az erdő-mező virágai, hordana a nép is, nincs mibe. Csak ezt

az átkozott anyagot lehetne valami módon eltávolítani a sejtekből. Az általános tanácsalanságban kísérletezések indultak meg. Ki méhei jövőjét féltette, annak nem a méz volt a fontos, hanem a lép. A többség azonban minden módon a mézhez szeretett volna hozzájutni. Addig-addig körhíntáztatta a tele lépeket, míg egy-egy dugószerű valami csoda ki nem repült a rejtek néhányából. Az ilyeneknek lépei meleg vízbe mártva, vagy megpermetezve ismét visszakerültek a családhoz. Hol a valódi nektárforrás megindult, ott a méhek hozzá sem nyultak az így visszakapott sejtekhez még akkor sem, ha a méhészigész a közfalig lemetszette az oldalfalakat s mint múltépet úgy óhajtott ismét használatba venni. Ha megszűnt a nektárforrás — fájdalom csak nem mindenütt — akkor nekiestek a méhek a ragacsos anyagnak. Egy részét előbbre raktározták, másikat, mint izetlen, szágtalan fehér finom port leörölték a lakás fenekére. Nagyobb rész azonban mégiscsak, mint megkegyedett anyag benne maradt. — Az ilyen lépeket ha kirakták a szabadba, tömegesen estek neki a méhek és teljesen szétrágták. — Ha ne talán a lépek a kaptárban teljesen ki lettek tisztítva, a rejtek fenekén és oldalfalain egyaránt szorosán rá van tapadva a legfinomabb hófehér réteg. Ugy néz ki, mintha puderral lenne teleszórva. Nyílt kérdés marad, hogyha az ilyen sejtbe később valódi folyékony méz kerül, nem fogja-e rövid időn belül kristályosítani azt?

A legmegátalkodottabb pesszista sem tudta feladni a reményt. Szakadatlanul folynak a kísérletezések. Egyik összetörte a lépeket és erős présrel próbálta kisajtolni. Másik szétfőzte teljesen tudván, hogy legalól marad a méz, közbül a víz legfelül a viasz. Végül is a tartalék lépkészletet megmenteni sikerült.

Nagyobb mennyiségű lágyszőnyeget vízbe áztatva reggeltől estig, vagy estétől reggelig teljesen mentesültek a kipörgethetetlen anyagtól úgy, hogy az belőle kézzel könnyen kirázható volt. Ha azonban ez a víz már letlve volt, nem oldotta azt többé, mivel legalább is 3 szoros mennyiségűnek kellett lennie.

Az ilyen nedves lépek beadva a méhesládokhoz, másnapra kivétel nélkül szárazra lettek takarítva, de ismételten semmivel sem hordva meg, hiszen a pompázó virágtengerc dacára kutattak a méhek, a néreleg apadást mutatott július 1. napjától kezdődőleg. Olyan jelenség, mely soha elő nem fordult, hiszen rendes körülmények között különösen az erdei méhészetekben júliusban szokott lenni a főhordás.

Míg volt a kiáztatott keretek után visszamaradt híg léből, addig a családok szemlátomást gyarapodtak, hiszen a szívesen fogadott anyag tömegesebb petelerakásra izgatta az anyákat. A legtöbb méhészigész azonban félvén az ismeretlen anyagtól, előntötte úgy, hogy a méhez hozzá se juthassanak. Nem lévén több elraktározandó tartalék lép, megszűnt a fiasítás, a családok kezdték berendezkedni a télre, pedig hol van az még július hó közepén.

Remény a sarjuvirágzásban ugyancsak esődöt mondott. A fiasítást kivétel nélkül megszüntették a családok olyan korán, hogy augusztus hó végén egyetlen kikelő félben levő sehol sem volt található. A későn jelentkező utórajok semmit sem építettek, de nem is raktároztak el egy cseppentés élelmet sem. Ki a nagy szárazságban gazdag étetéssel próbálkozott befejezett építmenyt nyerni, annak sem sikerült egyetlen cellatöbblet sem jutnia; mert a beadott élelem mind el lett raktározva.

Hol van itt kiút? Schol. — A ki-

telelés kérdése nem is bizonytalan, hanem kimondottan reménytelen. És mégis minden ember becsületes lelkiismerettel elvégezte a betelelés munkáját. Amelyik családnak nem volt elegendő élelemkészlete, elvett a másiktól, így akarván biztosítani azt a mennyiséget, amelyen alig ha éri meg egyik, vagy másik a tavaszt.

Mert mi van a méhesaládoknál?

Mézharmat méz az!

Legokosabban cselekedett az, ki családjai, számának apasztására

határozta el magát a legkiválóbb teljesítményű anyával rendelkező népeket hagyva meg csupán. Ezeknek valahonnan biztosít megfelelő teletelő élelmet, vagy olyan híg cukorszörpöt etet fel, melyből a nép biztosítani tudja magának a szükséges vízmennyiséget és ezen kívül az alkalmas enyhe időkből nem feledkezik meg a gyakori itatásról.

A minden bizonnyal fellépő hasmenéssel és annak következményeként az összepiszkított lépekkel így is számolni kell.

A mézharmatos mézről.

A mézharmatos mézeknek olyan kiadós terméséről érkeznek hozzáink jelentések, amely okok miatt kénytelenek vagyunk a mézharmatos méhlegelő és méz tüzetesebb ismertetésével foglalkozni.

Olyan veszedelmes arányokban és mértékben jelentkezett egyes helyeken, hogy a költőtér és méztér egyaránt megtelt, sőt a fiasítás a költőtérben alászorul s így a méhesalád fejlődését gátolta. A kristályosodás pedig a méhesalád telelését megghusítja. Méhészetünkre tehát ez a méz nem kívánatos, sőt egyenesen veszedelmes.

Egyes vidékeken lazább összetételű mézharmatos volt a méz. Ez nyelb összetételű volt a oárüüárte az úgynevezett fümána méz. Más vidékeken töményebb összetételű volt a méz, aminek nagy része tölgyfáról származott és úgy lát-szik, hogy az ez évi mézharmatos méz is a tölgyesekről jön, mert kristályosodása finom szemecskéből áll (és savtartalma meglehetősen nagy).

A begyűjtött anyag szennyes-borna színű, erősen karamell ízű szennyes volta miatt áttetszősége sincs meg. A sejtekben 48 órán belül cukrosodik és napról napra mind keményebb lesz, annyira,

hogy az egész lépépítményt, amikor a méhek azt megtömték, mint a száraz kenyeret lehet törni. A kristályosodás igen finom szemecskéjű, végtelenül összetapadó és innen nyeri a szilárd összeállást, ami lehetetlenné teszi azt, hogy a méhek felhasználhassák, hiszen feloldani képtelenek. A méhész hiába törekszik a lépépítmény melegítésével a cukros anyagot feloldani, hogy kipörgethesse, mert ehhez olyan nagy fokú meleg kíván-tatik, amit a viaszanyag nem bír ki és a lépből a viaszanyag hamarabb és kevesebb hőfok miatt olvad ki, mint a méz. A véghezvitt próbák szerint a lépből a viaszanyag kicsépeg, azonban a mézharmatos méz szemecses formája épen valamit megglazul, de fel nem olvad és a sejtekből el nem távo-lítható.

Ezzel a mézzel tönkremegy a lépépítmény és tönkremegy a méhesalád.

Hasonló, de sokkal lazább tömöttségű mézharmatos méz termelődik a füzesekről. Az itt termelő-dő füzemanna mézek laza összetéte-lük miatt majdnem pehelyszerüen foszlanak szét és hullanak alá a kaptár aljára, a tölgymannája azonban nem bomlik és nem por-

zik, a szemcsés részek a kaptárak alján nem találhatóak, hanem mint a kő töltik be a sejteket és az egész keret egy szilárd darabot képez.

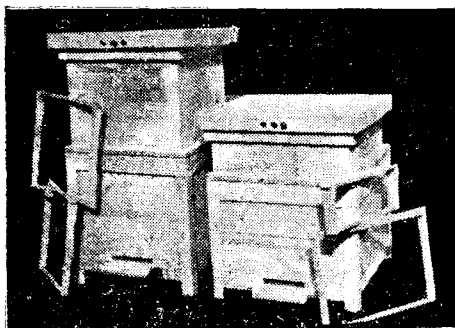
Ellene védekezni nehezen lehet, sőt nem is lehet, mert a méhek nagy kedvvel gyűjtik. A védekezés nem állhat másból, mint felszedni a méhcsaládokat és kivinni a hordási körletből — áthelyezni legalább is 8 kilométer távolra vagy mindennap pörgetni. Ezt azért kell megtennünk, mert ezzel a lépépítmenyt nyerjük meg, ami feltétlenül áldozatul esnék, ha a méhek megtömik. Hiába próbáljuk feloldatni meleg vízzel itatással — a méhek nem hordják fel és emellett tavaszra megszavanyodik, megerjed és minden körülmények között vérhast okoz. Az ilyen irányú próbálkozások célhoz nem vezetnek.

A méhészt legjobban teszi, ha a tölgymanóval megtömött kereteket kiszedi és addig áztatja vízben, a konyhában, amíg a hosszas idő alatt a tölgymanóméz a sejtekből kiesik. A meglazítást gyorsabban érhetjük el langymeleg vízzel. Így a lépeket visszakaphatjuk s ha sok vizet használtunk a lazításra, a vízből gyenge ecetet készíthetünk. Erre kitűnő. Elsőrendű azonban szesznek is.

Igen érdekes összefüggést látunk azonban a hőmérsékleti viszonyok és a mézharmatosméz keletkezése között. Három évről tanuszkodnak feljegyzéseink: 1931-ről, amikor részleges akác-fagy után forró nyár, 1935., amikor akác-fagy után forró nyár és 1938., amikor ugyanez ismétlődött és mindegyike nyarakon a tölgymanó a Mátrában jelentkezett. Az akác-fagnak a tölgymanóhoz semmi köze sincs, de van a forró nyárnak.

Sokan összefüggést keresnek a hőmérsékleti viszonyok és a mézharmatos méz termelése között, azt mondván, hogy amikor részleges hőmérsékleti viszonyok és az akác-fagy után forró nyár következik, akkor számíthatunk bő mézharmatra. Bár az akác-fagyásnak a mézharmathoz semmi köze nincs, mégis könnyen érthető ez a fellevés, ha tudjuk, hogy a mézharmat nem más, mint a levéltetvek ürüléke. A lefagyott fiatal hajtások helyett ujak nőnek és azokon a levéltetvek vígan tovább szaporodnak, ha a meleg időjárás is kedvez. Ilyenkor bőven termelődik nyáron is a mézharmat, melyet a méhek bár nagyobb fáradtság nélkül, de vesztükre hordanak olyan nagy előszeretettel.

Raktáron tartom az **Egyleti nagy és Egyleti kis kaptárokat.**

Egyleti kis

Egyleti nagy

Megrendelésre vasúton is szállítom. Készíték rendelés után bármilyen más kaptárokat is. — Ugy a kis Egyleti, mint a nagy ára **640** lei, teljesen felszerelve. — Gépen csapzott vályus keret drb-kénti nagyság szerint 3–4 lei,

Keretléc 100 folyó m :
10 mm. vastag 150 lei.
8 mm. vastag 130 lei.
6 mm. vastag 110 lei.

Kérdésre válaszbélyeg ellenében felelek. Nagyobb megrendelések esetén külön árajánlattal szolgálók.

Megrendelések :

VÁRADI BÉLA kaptárkészítő üzeme **Cluj, Str. Regimentul 83. Inf. Nr. 4.** címre küldendők. — Fiókraktár: Vásárhelyi Albert méhészt, Aiud, Strada Mărășești 2.

A méhek vízszükséglete.

Irta: **Boros Lajos** tanár.

Alábbi közleményben a téli helyzetet összehasonlítom a kora tavaszi állapottal, nem hagyva figyelmen kívül az átmenetet sem.

Tartalékoltam tavaszra lepecsételt mézes kereteket. A lépek egy részét hermetikusan elzártam a levegőtől. Ebben az esetben a lépeken változást nem észleltem. Más részét olyan kaptárba helyeztem, amibe a levegő akadály nélkül beáramolhatott, ugyanugy tehát, mint a méhekkel telt kaptár kijárónyílásán át; sőt ugyanolyan hőmérsékleti ingadozásoknak tettem ki a kaptárt tartalmával egyetemben, mint aminő hőmérsékleti különbségeknek a többi, méhekkel telt kaptárainak.

A kísérleti kaptárban pár hét leforgása alatt a keretek alján higan folyó méz gyűlt össze, — (kb. 13—20 százalékos cukortartalommal) — a lepecsételt lépek felületén pedig elszórtan — apró gyöngyöcskékhez hasonló — híg mézeseppceket találtam, az egyik kereten többet, a másikon kevesebbet. Nagyítóval megvizsgáltam a lépfelületet, azt találtam, hogy a híg mézeseppcecskék finom repedések mentén szivárognak elő.

Mi történt a lépekkel, milyen folyamat játszódott le itt, hiszen a lepecsételt cellákba a méhek tömény — 17—20%-os víztartalmu — mézet tároltak.

A repedések a lépek felületén a hideg, fagyos idő beálltával kelet-hideg, fagyos idő beálltával kelet-összehuzódása folytán állott az elő.

A szabad levegővel, vagy nedves felülettel érintkező méz a lehető legnagyobb mértékben elnyeli a környezetének nedvességét ugyanarra, hogy ez a folyamat a — lépek felületén fagy vagy törés által keletkezett — finom repedéseken keresztül is végbemehet. A cellákba tárolt méz a felületi repedéseken át elvonja a levegő nedvességét, tartalma felhigul, így mennyisége gyarapodván, nem fér el többé a cellákban, aminek következtében a nepedéseken ke-

resztül kitódul a lép felületére, ahol mint megannyi apró kis gyöngyöcske láthatóvá lesz.

Még szembetűnőbb ez a folyamat azoknál a celláknál, melyeket a méhek szeptember-október hónapokban, céltudatosan csak félig vagy háromnegyed részéig töltenek meg mézzel. Ezek a cellák rövid időn belül annyira megtelnek felhigult mézzel, hogy tartalmuk kiesordul és lefolyik a keretek aljára.

Mindig foglalkoztatott az a gondolat, hogyan és mimódon fiasíthatnak az erős családok már január végén, február elején, amikor még ki sem járhatnak, hiszen a fiasítás táplálásához nagymennyiségű vízre van szükségük. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint a kora tavasszal felállított melegvizes itatók, amiket ezerszámra lepnek a méhek.

Részint apróbb megfigyeléseim, részint pedig az 1936. évi méztartálékolás rávezetett a méhek téli és koratavaszi vízszerezésének módjára.

A méhek csak mézen, vagy idejében feletetett, — de a méhek által legalább 75%-ban invertált — répacukron telelhetnek. Semmiféle másnemű táplálék nem rendelkezik azal a tulajdonsággal, mint a méz; egyik sem köti meg és raktározza oly nagy mennyiségben a levegő nedvességét, mint a méz különböző — de nem ikrásodó — fajtái. A méhek már eleve felismerték ennek a vízgyűjtési módnak a reájuk nézve előnyös voltát; szerintem tehát ösztönüknek köszönhető az, hogy ilyen kémiai összetételűre készítik a mézet, aminek egyesek következménye, hogy óbren tölthetik el a téli hónapokat. A lepecsételt, — tömény mézet tartalmazó — cellákból mindig csak annyit bontanak fel, amennyi a napi fogyasztáshoz, fűtéshez szükséges, rendkívül ügyelve arra, hogy az egyensúlyi helyzet — nyitott cellák száma arányban állítva a vízszükséglettel — meg ne bomoljék.

Lássuk most részletesen, hogyan és mimódon játszódik le ez a folya-

mat a kaptár belsejében? Ha *önmagától* betelelt méhesaládot átvizsgálók november-december hónapban, majd ugyanezt teszem február hónap végén — március elején, a család állapotában — a méz elhelyezését illetőleg — igen nagy változást talállok. Tavasszal megközelítőleg sines annyi nyitott mézes cella, mint ősszel. Ennek kiterjedése a téli hónapokban mindenkor akkora, amekkorára telelő gömböt alkot a méhesalád. Ezek az állandóan nyitva tartott mézes cellák elnyelik a levegő nedvességét, — úgyszintén azt a páramennyiséget is, amit a méhek állandó életfolyamuk közepette termelnek — és pedig oly nagy mértékben, hogy mindennapi vízszükségletét fedezheti a család a felhigult mézből.

A híg mézzel telt nyitott cellák helyét tavasszal fokozatosan a fiasítás foglalja el, ekkor tehát — a vizraktározást illetőleg — az egyensúlyi helyzet lassan-lassan megbomlik, a vízgyűjtő méheknek el kell indulni első utjukra, nem kimélve még életüket sem. Azaz amíg a méhek ki nem járhatnak, csakis oly mértékben fiasítanak, hogy a vízszükség a napi vizraktározással arányban áll. A többi ezzel kapcsolatos ok mind a vízszükségletre vezethető vissza.

Mi lesz akkor, ha a család nem tudja egyensúlyban tartani a nyitott mézes cellák számát a fogyas-

tás, jobban mondva a napi vízszükséglet mérvével? Mi lesz akkor, ha a tavaszi fiasítás valamelyes gyarapodásával még mindig nagyobb a nyitott cellák száma a megengedett-nél?

Ilyenkor a lépek megpenészednek, az egész kaptár nyirkos, a család nem fejlődhet rendesen, sőt én a tavaszi igen gyakran előforduló hasmenés okát is egyedül ebben látom. A kaptárban felhigult — a méhek által nem borított — nyitott cellák méze megerjed és ezernyi baktérium számára kedvező táptalajjá válik. Részemről igen fontosnak tartom a kora tavaszi átvizsgálást ebből a szempontból is; hiszen erős családokkal nincs baj, de a gyengéket megmenthetem, ha idejében segítőkezet nyújtok.

A méhek tehát a méz beértelese után azért zárják el viasszal a cellákat, nehogy a nyitott cellák tartalma rohamosan felhiguljon; a viasz tehát mint szigetelő szerepel.

Ennek az itt leírt előnyös helyzetnek a következménye, hogy a méhek nem alusznak téli álmat; nagy tömegben egyesülten kiteelve már korán ujult fejlődésnek indulhatnak s a tavaszi hónapok kezdetén oly nagy szaporulatot érhet el a család, hogy nemesak az akáchorolás lehetőségét, de kedvező időjárás esetén már a gyümölcsfák virágzását is kihasználhatja.

Mézpergető gépek

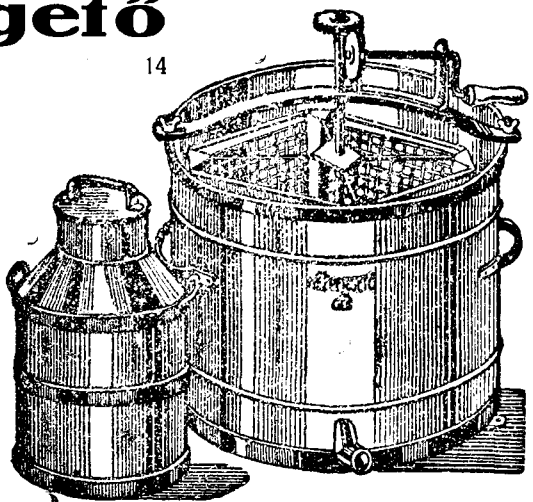
minden nagyságban,

mézesbödönök,
mézsűrők állandóan
kaphatók

ZEILER JÓZSEF

bádogosnál

CLUJ, Astória-szálló mellett

A sűrűsödött méz kezelése.

Ha sűrű mézzel vagyunk kénytelenek a méhesaládokat téli étellel ellátni, akkor az ilyen mézet ép úgy, mint a már megcukrosodott állapotban levőt **felpáráljuk**. A felpárált méz visszanyeri folyékonyágát és meg is tartaj azt huzamosabb ideig, s így megfelelő lesz a méhek részére.

Az ilyen felpárált mézzel betelt családoknak azonban ajánlatos lesz már február közepe felétől kezdve egészen a tavasz beköszönéséig vizet is juttatni. Ha ennek a célnak megfelelő itatóedénnyel nem rendelkezünk, akkor pótolhatjuk azt egy félliteres hosszunyaqu üveggel, melyet megtöltünk langyos állapotban levő vízzel és annak száját bekötjük ritkaszövésű gyolccsal, tüllel, vagy organtinnal, melyen keresztül a víz lassanként kiszivárog. Az ilyen uton rögtönzött itatóedény elhelyezése céljából a család fészken a fedődeszkák

valamelyikén az üveg szájbőségének megfelelő nagyságu lyukat furunk s abba a szájával lefelé fordított üveget behelyezzük. Ajánlatos az ilyen vízzel telt üveget fagyás ellen rongyokba burkolni.

A tulsűrű vagy már megcukrosodott mézet tavasszal szükség-, vagy serkentőetetésre szintén felhasználhatjuk, amikor is ahoz kilogrammonként $\frac{1}{3}$ — $\frac{1}{2}$ mennyiségű vizet is adhatunk és ezzel felhígítjuk azt és egyzersmind szaporítjuk is.

Általában pedig a megsűrűsödött, illetve cukrosodott pergetett mézet melegítéssel tehetjük folyékonnyá. Lehetőleg vízfürdőben melegítsük a mézet. Ha 40 C°-nál magasabb hőfokon oldjuk fel, a mézben levő cukor karamelizálódik és a méz karamell ízű lesz, valamennyi sötétedik is.

Október a méhesben.

A betelelés hónapja. Októberben nem zavarjuk többet a méheket. Szép időben virágport, sőt a meleg napokban még nektárt is hordanak. A gondos méhész, dacára annak, hogy méheinek meg van a szükséges téli elesége, melegebb napokban minden családnak még 1—2 liter cukoroldatot ad (1 liter víz, 1 kg. cukor) bücsúajándékkul, hogy a kemény tél beálltáig elegendő könnyű táplálékuk legyen. A cukor oldata ugyanis nem képez bélsarat és így nem terheli meg a méheket még a hosszú tél beállta előtt.

Hűvösebb napokban a fenékdeszkákat jól ki kell tisztítani és október vége felé, vagy november elején a fenékdeszkákra tegyünk egy kátránypapír lapot, vagy ha az nincs, akkor egy keményebb kartonlapot. Ezen a tél folyamán összegyűlt minden hulladék és kora tavasszal átnézve, a méhesalád egész téli történetét látjuk.

A méhest, az üres kaptárokat és egyéb eszközöket szépen kitisztítjuk, a lépkészletet gondosan kénezzük és így nyugodtan tarthatunk meg mindent a következő tavaszra.

Szerezzen minden E. M. E. tag egy új tagot az Egyesületnek!

Különlék.

Közölje az E. M. E.-vel minden tagtársunk összes méhészt ismerőseinek címét. Akik nem tagjai az egyesületnek, azok részére tagsági nyilatkozatot és a Méhészeti Közlönyből mutatványszámot küldünk!

Tagdíj fizetésre szóló felhívást küldött az E. M. E. minden tagjainak, akik a folyó év előző évekről hátrálékban vannak tagdíjaikkal. Az E. M. E. tagdíja egy évre 100 lej, mely összeg a naptári év szerint előre fizetendő. Felhívjuk t. Tagtársainkat vállalt kötelezettségük pontosan való teljesítésére és egyuttal közöljük, hogy mindazon tagtársak részére beszüntettük a Méhészeti Közlöny további küldését, akiknek több mint egy évi tagdíj hátrálékuk van. Miután csak úgy tud megfelelni az E. M. E. hivatásának, ha t. Tagtársaink pontosan teljesítik a vállalt kötelezettségüket, kérjük az esedékes tagdíjak mielőbbi szíves kiegyenlítését. *Az E. M. E. elnöksége.*

Elkészült az egyleti kiskaptár új műhelyrajza az eddiginál jóval részletesebb kivitelben, magyarázó szöveggel. A korábban kiadott példányok már mind elfogytak és a nagy érdeklődésre való tekintettel az E.M.E. a kaptárrajzot az eddiginél jóval részletesebb kivitelben ismét elkészítette. A tagok rendelkezésére áll darabonként 75 lejért. A nagykaptár műhelyrajzának ára változatlanul 50 lej. A rajz természetes nagyságban készült. A kiskaptár új rajza azért drágább, mert három ívből áll, míg a nagykaptáré két ívből. Megrendelhető az E.M.E. titkári hivatalánál, Cluj, Str. Regală 16.

Méz- és viasz-árak. Cluj-Kolozsvár környékén a méz ára nagyban 40—45 lej, kicsinyben 46—60 lej, a viasz ára 120—170 lej. A múlt év ára 200—260 lej. — A viaszt 25—30% ellenében dolgozzák fel műlépnek.

Házi mézestészták készítése című, Kremnitzkyné Fröhlich Ilona E.M.E. igazgatóválasztmányi tag tollából bővített kiadásban megjelent füzet kapható az E.M.E. titkári hivatalában (Cluj, Str. Regală 16.). A füzet ára darabonként 25 L. Póstaival való küldés esetén hozzászámítandó 1 L. póstaí portó is. Ajánlva küldve 11 L.

Özv. Kremnitzkyné sz. Fröhlich Ilona: Házi mézestészták és méhtermékek feldolgozása című füzetét bővített kiadásban kapható lapunk kiadóhivatalánál magyar, német és román nyelven. A magyar kiadvány ára 15 lej, román és német 30 lej darabonként. Portó díja: 1 lej, ajánlva küldve 11 lej.

Valló—Török: A méhtenyésztés vezérfonala című méhészeti szakkönyv megrendelhető az EME titkári hivatala útján, 30 lej beküldése ellenében. Portódíj 13 lej.

Apróhirdetések.

Minden méhészt használja fel a szabad idejét tudása gyarapítására. El ne mulassza beszerezni a **Gyakorló méhészek könyvét.** Küldjön 116 lejű Blénessy Károly Sandominic, jud. Ciuc címre, hogy a szerző ajánlott bérmentes küldéssel haladéktalanul kézhez juttathassa azt.

Japán akác-csemeték kaphatók az E. M. E. méhészeti telepen, minőség szerint 5—10 lejért darabonként. A csemeték a telepen lombhullás után átvehetőek. Vidéki megrendelések esetén a csomagolás és szállítási költség a megrendelőt terheli. Cím: E. M. E. Cluj-Kolozsvár, Regală-Majális utca 16. 17